

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

နတ်စစ်သူကြီးသုန္ဒဝ

အောင်မြတ်သာနှင့် နတ်စစ်သူကြီးသုန္ဒခ

"အရှင် သခွပ်ပန်းတွေ ပွင့်နေပြီ၊ အသူရာတွေ စစ်ခင်းဖို့ လာတော့မယ် အရှင်သတိထားပါဦး"

သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ စောင်းသံ၊ နှဲသံတွေကြားထဲမှာ သတိပေးစကား ဆိုလာတဲ့ နတ်သားရဲ့ အသံက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တယ်။

"ခဏနေ လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ နတ်ကချေသည် တွေရဲ့ အတီးအမှုတ် အကအခုန်မှာ ပျော်မြူးနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ အသူရာဆိုတာ ငါတို့ ဘယ်အချိန်ထိ တိုက်တိုက် နိုင်ပါတယ်ကွာ"

သတိပေးစကား ဆိုလာတဲ့ နတ်သားလည်း ပြောမရတဲ့ အဆုံး ဗိမ္မာန် အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တယ်။

"ဟေး တာဝတိံသာကို သိမ်းလိုက်ကြစမ်း၊ အသူရာတို့ ရဲ့ အစွမ်းကို ပြလိုက်စမ်း" ဆိုတဲ့ အသံက အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် ပျံ့လွင့်လာတဲ့ အချိန်ကျမှ ဗိမ္မာန်ထဲကနေ အရေးတကြီး ထွက်လာတဲ့ နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒခကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ဗိမ္မာန်အပြင်ဘက် ရောက်တော့ တံခါးစောင့်နတ်သား ပြင်ထားပေးတဲ့ မြင်းဖြူကိုစီးပြီး လက်စွဲတော် ပုဆိန်ကို ကိုင်ကာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ

နေရာကို ဒုန်းစိုင်း ပြေးသွားခဲ့တယ်။

တိုက်ပွဲနေရာ ရောက်တော့ နတ်စစ်သူကြီးရဲ့ တပ်တွေအပါအဝင် အသူရာနတ်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲခံနေရတာ မြင်တော့ သုန္ဒ ဓ လန့်ဖြန့်သွားခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ အနိုင်ရအောင် ပြန်လည် တိုက်ထုတ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ အသူရာနတ်တွေ စစ်ရှုံးပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပေမယ့် တာဝန်ချိန်ကို ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒ ဓ အပေါ် ကျရောက်လာတဲ့ နတ်တို့ အရှင်သိကြားမင်းရဲ့ အမျက်ဒေါသကိုတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရခဲ့ဘူး။

"သုန္ဒ ဓ ကို ငါ့ရှေ့မှောက် အခေါ်လွှတ်စမ်း"

ဩဇာသံအပြည့်ပါတဲ့ နတ်တို့ အရှင် သိကြားမင်းရဲ့ အမိန့်ကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ရဲ့ တံခါးကို စောင့်ကြပ်နေတဲ့ နတ်စစ်သည် အချို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

" အရှင်ကုသိတာ ဘယ်လိုကြောင့် အရှင်နတ်မင်း စိတ်ဆိုးအမျက် မာန် ထွက်နေရတာလဲ"

" အို နေမိန္ဒ သင်မသိလေသလား နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒ ဓ က အသူရာ နတ်တို့ စစ်ခင်းလာတဲ့ အချိန် အမှုတော်မထမ်းဘဲ ကိုယ်လုပ်တော်တွေနဲ့ ပျော်မြူးနေလို့ အရှင်နတ်မင်းက စိတ်ဆိုးအမျက် ထွက်နေတာ"

"အခု ကျုပ်တို့ ကို ဆင့်ခေါ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် နတ်စစ် သူကြီးကို ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့ရမလဲ"

"ကျုပ်တို့ က တာဝန်အရ လုပ်တာပဲ အရှင်နတ်မင်း ပေးလိုက်တဲ့ စာ ချွန်လွှာကို နတ်စစ်သူကြီးထံ ပေးလိုက်ရုံပဲလေ သူမလာရင်တော့ အရှင်

နတ်မင်း ကိုယ်တိုင် စီရင်လိမ့်မယ် ကျုပ်တို့ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန် အောင် လုပ်ရမှာပဲ"

"ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း နတ်စစ်သူကြီး ဗိမ္ဗာန်ရှေ့တောင် ရောက် လာပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြစို့"

တမန်တော် နတ်စစ်သည် နှစ်ဦးလည်း နတ်စစ်သူကြီး ဗိမ္ဗာန်ရှေ့ ရောက်တော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း နတ်စစ်သူကြီး ဗိမ္ဗာန်ထဲကို အခွင့်မရှိဘဲ မဝင်ရ ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား"

ရွှေရောင်တင်းပုတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ တံခါးစောင့်နတ်ရဲ့ အသံကြောင့် တမန်တော်နှစ်ဦး ရပ်လိုက်ပြီး

"အသင်နတ်သား ကျုပ်တို့ က နတ်တို့ သခင်သိ ကြားမင်း အမိန့် ကြောင့် နတ်စစ်သူကြီးကို လာရောက် ပင့်ဆောင်တဲ့ သူတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာ သိကြားမင်းကြီးရဲ့ စာချွန်လွှာ"

နတ်တမန်တော် နှစ်ယောက်က လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ အမိန့်စာကို ထုတ်ပြလိုက်တော့မှ တံခါးမှာ စောင့်နေတဲ့ နတ်သားက အနောက် ဆုတ်သွားပြီး ...

"ခဏစောင့်ဦး ကျုပ်သွားခေါ်ပေးမယ်"

ရွှေရောင်တင်းပုတ်ကြီးကို ထမ်းပြီး ဗိမ္ဗာန်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ တံခါးစောင့် နတ်ရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး နတ်တမန်တော် နှစ်ယောက်အနက် စာချွန်လွှာ ကိုင်ထားတဲ့ တမန်တော်က ...

"အလွန် မောက်မာလှပါလား၊ ဒါတောင် ကျုပ်တို့ က သိကြားမင်းအမိန့်နဲ့ လာတဲ့ သူတွေ ဖြစ်ပေလို့ပဲ"

"မောက်မာလှဆိုလည်း အခု နတ်စစ်သူကြီးက တန်ခိုး အလွန်ကြီး တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ သူကိုင်တဲ့ ပုဆိန်ကို နတ်စစ်သည် လေးသောင်း မလို့ မကြွဘူးတဲ့ "

"ကျုပ်လည်း ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိတယ်၊ သူက လူ့ဘဝမှာ တောရ ဆောက်တည်တဲ့ ရဟန်းကို ပုဆိန်နဲ့ ထင်းခွဲပြီး ကျောင်းဆောက်လှူဖူး တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် အခု သူကိုင်တဲ့ ပုဆိန်လက်နက်ကို ရခဲ့တာလို့ လည်း သိရတယ်"

နတ်တမန်တော် နှစ်ယောက်စကား ကောင်းနေတဲ့ အချိန် လှည်းဘီး လုံးလောက် ရှိတဲ့ ပုဆိန်ကိုထမ်းပြီး လျှောက်လာတဲ့ နတ်စစ်သူကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ ပြေပြစ်ပြီး ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပလွန်းတဲ့ နတ်စစ်သူကြီးကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတော့ နတ်တမန်တော် နှစ်ယောက် ပြောရမဲ့စကားတွေ မေ့ပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန် ...

"ကျုပ်ကိုခေါ်တဲ့ အမိန့်လွှာပါတယ်ဆို "

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန် တီးခတ်လိုက်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံလို လှိုက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် နတ်တမန်တော် နှစ်ဦး ကယောင် ကတမ်းဖြင့် ...

" ဒီမှာ အရှင်နတ်စစ်သူကြီး အတွက် ပေးလိုက်တဲ့ စာချွန်တော်ပါ"

လက်နှစ်နဲ့ ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ စာချွန်တော်ကို ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ လှမ်းယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်သိပြီ သင်တို့ ပြန်တော့၊ မကြာခင် ကျုပ်လိုက်လာခဲ့မယ်"

နတ်စစ်သူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် တမန်တော် နှစ်ယောက် ကိုယ်ကိုရိုက် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားကြတယ်။

သာယာညိမ့်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နတ်စောင်းရဲ့ အသံက ကြားရသူအဖို့ ရင်ထဲအေးမြစေခဲ့တယ်။

နတ်သဘင် အစည်းအဝေးမစခင် တီးမှုတ် ဖျော်ဖြေနေကြတဲ့ နတ်ကချေသည် တို့ ရဲ့ ပျော့ပျောင်းညင်သာတဲ့ ကကွက်တွေကို ကြည့်ရှုနေတဲ့ နတ်မင်းတွေရဲ့ အကြည့်က ရုတ်တရက် ဆိုသလို မုဒ်ဦးဝကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

မုဒ်ဦးဝမှာ တော့ ဧရာမ ရွှေပုဆိန်ကိုထမ်းပြီး ဝင်လာတဲ့ နတ်စစ်သူကြီးကို မြင်တော့ တီးမှုတ်ကခုန်နေတဲ့ သူတွေအားလုံး ရပ်လိုက်ကြတယ်။

တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာတဲ့ နတ်စစ်သူကြီးက သိကြားမင်း အရှေ့ရောက်တော့ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီး ...

"နတ်တို့ သခင် သိကြားမင်းကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒမ လာရောက်ခစားကြောင်းပါ"

နတ်စစ်သူကြီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ပလ္လင်ထက်ကနေ

"သင် အပြစ်ကို သင်သိပါသလော" ဆိုတဲ့ အသံက ဟိန်းထွက် လာခဲ့တယ်။

"ကျွန်ုပ်သိရှိကြောင်းပါ "

" အိမ်း သင့်အပြစ် သင်သိရင် သင့်ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမလဲဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် ပြောစေ"

"အရှင်သိကြားမင်း၏ အမှုတော်တွေကို တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်ခဲ့သော်လည်း ယခုအမှုတော်မှာ လစ်ဟင်း ပေါ့လျော့ခဲ့ပါ သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပြောနိုင်စွမ်း အကျွန်ုပ်တွင် မရှိကြောင်းပါ အရှင် သိကြားမင်း ပေးအပ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ အသင့်ပါ"

"ကောင်းပြီ သုန္ဒခ သင့်အပြစ်တွေကို သင်သိသည် မို့ ကျုပ်အမိန့်ချမ ယ် သင်၏ တာဝန် ပေါ့လျော့မှုသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တစ်ခုလုံး ပျက်စီးနိုင်စေသည့်အတွက် သင့်ကို လူသူမရောက်နိုင်တဲ့ ကေသလာ တောတောင်တွင် နတ်ပေါင်း ၃၀၀၀ နေထိုင်ရန် အမိန့်ချလိုက်သည် သင့် ရဲ့ ယခင်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့မှုတွေကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ကေသ လာတောင်သို့ သင်၏ လက်နက်ကို ယူဆောင်ခွင့် ပေးမည့်အပြင် သင် ၏ တောတောင်တစ်ခွင်သို့ မသူတော်များ ဝင်ရောက်လာပါက သင်ဆုံး မနိုင်ခွင့်ကိုပါ ပေးအပ်လိုက်သည် ။ သင့်အပြစ်ဒဏ် ပြီးဆုံးသည့် အချိန် တွင် ယခုလို အမှားမျိုး ထပ်မကျူးလွန်စေဖို့ ကျုပ်မျှော်လင့်တယ်။ သင် ယခုသွားနိုင်ပြီ သင့်ဗိမ္မာန်တော်နဲ့ အခြွေအရံတွေကို ကျုပ်ထိန်းသိမ်း ထားပေးမယ် သင်သွားနိုင်ပြီ"

သိကြားမင်းရဲ့ အမိန့်အဆုံးမှာ နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒခရဲ့ ကိုယ်ဝတ် ပုဆိုး အရောင်အဝါတွေဟာ တဖြေးဖြေး မှေးမိန်ခဲ့ပြီး နတ်စစ်သူကြီး သုန္ဒခရဲ့ ကိုယ်ထည်သည် လည်း မှုန်ဝါးကာ တဖြေးဖြေး ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တယ်။

နတ်ပြည်ကနေ အပြစ်ဒဏ်ကြောင့် လူ့ဘောင်ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအ နားသို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ နတ်စစ်သူကြီးက ကေသလာတောင်ကို အပိုင် စားရပြီး စိုးစံနေထိုင်ခဲ့တယ်။ အမျက်ဒေါသကြီးပြီး အပျော်အပါး မက် မောတဲ့ သူ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သူ့ပိုင်နက်မြေထဲကို တရားအားထုတ်ဖို့ ဝင်

လာတဲ့ ရသေ့၊ ရဟန်းတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မနေရဲအောင်လုပ်ပြီး
မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။

တရားအားထုတ်သူတွေ ရသေ့၊ ရဟန်းအများ စုကတော့ ကေသလာ
တောင် ဆိုတာနဲ့ မသွားရဲမလာရဲကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်
။

တောထဲ ထင်းခုတ်သမားတွေ၊ မုဆိုးတွေလည်း ကေသလာတောင်
အစပ် နားလောက်ထိကိုသာ သွားလာရဲကြပြီး တောင်အတွင်းပိုင်းထိကို
တော့ ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးခဲ့ကြပေ။

ဘယ်သူမှ မသွားရဲမလာရဲတဲ့ ကေသလာ တောင်ပေါ်ကိုတော့
လူငယ်သုံးယောက်က တရွေ့ရွေ့နဲ့ တက်လာနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ သုံး
ဦးကတော့ အောင်မြတ်သာ၊ သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရတို့ ပဲဖြစ်တယ်။ ပုံမှန်
ခြေလှမ်းတွေ အတိုင်း တက်လာတဲ့ လူငယ်သုံးဦးအနက် သက်ခိုင်က ...

"ဒီလောက်နက်တဲ့ တောတောင်ထဲ ဘယ်လိုရောက်ပြီး ကျင့်ကြံခဲ့
တာလဲ၊ မင်းကိုရော နတ်စစ်သူကြီးက ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား"

"ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ဆရာရယ်၊ အသေကိုသတ်ဖို့ လုပ်တာ ကျွန်
တော်ကလည်း ခေသူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့် သူသတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမ
ယ့် ကျွန်တော် မသေခဲ့ပဲ သူ့စီးတော် ကျားနှစ်ကောင်တောင် ဖမ်းပြီး ခိုင်း
ခဲ့သေးတာကိုပဲ ကြည့်လေ"

"ဟားဟား တောက်ရ တောက်ရ မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ"

သက်ခိုင်က ရယ်မောပြီး တောက်ရဲ့ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်တယ်။
အတန်ကြာ တက်လာခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ တောက်ရက

"ဒီနေရာကစပြီး သူ့အပိုင်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီ၊ သူက နတ်ပြည်က

စစ်သူကြီးဆိုတော့ မာနတော့ကြီးတယ်။ သာမန်ရုက္ခစိုးလောက် ဆိုရင် လမ်းသွားရင်းတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဒီတော့ဒီတောင်က သူပိုင်တဲ့ နေရာဆိုတော့ ဒီမှာ နေကြတဲ့ နာနာဘာဝတွေရော၊ ရုက္ခစိုးတွေကအစ သူ့ရဲ့ အလေးပေးမှုကို လိုချင်ကြတယ်။ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လာမလဲ သတိထားဖို့ လိုမယ်" တောက်ရစကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"တောက်ရပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့က နတ်စစ်သူကြီးဆီ လာနေတယ်ဆိုတာ ဒီတောင်ကို စတက်ထဲက သူ့ဆီ သတင်းရောက်နေပြီး လောက်ပြီ။ သူတို့က ပိုင်မှ လုပ်မယ့် သဘောရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခုထိ တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲ အနှောက်အယှက်မရှိဘဲ လာခွင့်ပေးထားတာ အခုကစပြီး သတိထားကြတော့ "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရက လွယ်ထားတဲ့ အိတ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်လိုက်ကြတယ်။

။

လူသူမရောက်ဖြစ်တဲ့ နေရာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးကြီး ဆေးပင်တွေနဲ့ သစ်ခွပင်တွေက နေရာအနှံ့ ပေါက်ချင်သလို ပေါက်ရောက် နေကြတယ်။

။

သက်ခိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ ပန်းမန်တွေရဲ့ အလှအပတွေကို ကြည့်ရင်း လျောက်လာတဲ့ အချိန် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ အရိပ်ကြောင့် ဘေးကို ရှောင်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။

"ဖြောင်း" ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ တစ်စုံတစ်ခု ဘေးကို လွင့်ထွက်သွားတာ မြင်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သွားခေါခေါ၊ အရပ်ပုပုနဲ့ လူလိုလို မျောက်လိုလို အကောင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

သက်ခိုင်ရဲ့ ရိုက်ချက်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွားတဲ့ သတ္တဝါက တော်ရုံနဲ့ ပြန်မထနိုင်ဘဲ လူးလိမ့်နေတဲ့ အချိန် တောက်ရက ...

"ဟင် မှ င်စာ သွားခေါပါလား၊ ဆရာ သူက ရန်သူ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါ" တောက်ရ သက်ခိုင်ကို ပြောပြီး လဲကျနေတဲ့ မှ င်စာ လေးကို ပြေးထူလိုက်တယ်။

"သွားခေါ မင်းက အသံမပေး ဘာမပေးဆိုတော့ ငါ့ဆရာက ရန်သူ ထင်လို့ ရိုက်လိုက်မိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကွာ"

တောက်ရစကားကြောင့် မြေကြီးပေါ် လဲနေတဲ့ မှ င်စာက သက်ခိုင်ရိုက်လိုက်လို့ နီရဲနေတဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး ထလာခဲ့တယ်။

"အပါးပါး မင်းဆရာလက်သံက ပြောင်တယ်၊ ငါတော့ ချာချာကို လည်သွားတာပဲ"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သွားခေါရယ်၊ ငါမိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဆရာ သူ့နာမည်က မှ င်စာသွားခေါတဲ့ ကျွန်တော် ဒီတောထဲ စရောက်တော့ သူလာ နောက်ယှက်ဖူးတယ်။ သူလည်း အရင်က နတ်စစ်သူကြီး လူပဲ၊ နောက်ပိုင်း ဖိနှိပ်မှုတွေ များ လာတော့ မခံနိုင်တဲ့ အဆုံး ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်တာ သူက ဆရာတို့ ကို အကူညီပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

တောက်ရစကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက မှ င်စာလေးကိုကြည့်ပြီး ...

"ကျုပ် တပည့်ကြောင့် အနာတရ ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ သင်က တောက်ရရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေပါပဲ၊ နတ်စစ်သူကြီးအကြောင်း သင်သိသလောက် ပြောပါဦး။ ဒါမှ ကျုပ်တို့ လည်း သူ့အ

ကြောင်း သေချာသိမှာ "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် မှ င်စာလေးက ဖွာလန်ကျဲနေတဲ့ ဆံ
ပင်တွေကို ကုတ်ပြီး

"နတ်စစ်သူကြီးကို ဒီတော ဒီတောင်မှာ ရှိတဲ့ သူတွေ အားလုံးက
တောင်ပိုင်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ် သူက အပျော်အပါး အရမ်းမက်တယ်။
နောက်ပြီး အမျက်ဒေါသလည်း ကြီးတယ်။ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို
သူ့လက်အောက်က သူတွေကိုလည်း နှိပ်စက် တတ်သေးတယ် "